

PROGRAM ŻYCIA APOSTOLSKIEGO STOWARZYSZENIE SALEZJANÓW WSPÓLPRACOWNIKÓW

REGULAMIN

Wprowadzenie

Niniejszy Regulamin dopełnia Program Życia Apostolskiego przedstawiony w Statucie Stowarzyszenia. Zawiera przepisy i wskazania, w celu usprawnienia zasad zawartych w Statucie.

Rozdział I.

Zaangażowanie apostołskie Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 1. Salezjanie Współpracownicy i Salezjanki Współpracownicy w Kościele

§1. Salezjanie Współpracownicy włączają się z dyspozycyjnością i w postawie służby w stylu salezjańskim tak w parafii jak i w diecezji.. Powołani przez Kościół do danej posługi, włączają się w funkcję urzędu kapłańskiego i spełniają ją dla wsparcia i rozwoju duszpasterstwa kościelnego. Przeżywają swoje powołanie podjęte chrzcielne przyjmując *System Prewencyjny Księdza Bosko*, jako specyficzny sposób wyrażania miłości Boga, troszcząc się zwłaszcza o młodzież i rodziny.

§2. Salezjanie Współpracownicy ochotnie przyjmują Magisterium Kościoła. Relacje z proboszczami, kapłanami, zakonnikami i z innymi świeckimi, są naznaczone serdeczną solidarnością i czynnym uczestnictwem w planach duszpasterskich, a w sposób szczególny dotyczących młodzieży, rodziny i powołań.

Art. 2. Salezjanie Współpracownicy i Salezjanki Współpracownicy w rzeczywistości społeczno - kulturowej

§1. We wszystkich środowiskach życia Salezjanie Współpracownicy i Salezjanki Współpracownicy przyjmują za swoje zadanie wychowawcze charyzmat salezjański, są wierni Ewangelii i nauczaniu nauki społecznej Kościoła. Uważni na znaki czasu, kontynuują stwórcze dzieło Boga i dają świadectwo Chrystusowi poprzez uczciwość, gorliwość, spójność życia, posłannictwo wychowawcze, poważną i uaktualnianą profesjonalność, dzielenie w wierze radości, bólów, ideałów i dyspozycyjność w służbie w każdej sytuacji.

§2. Dążą do uformowania dojrzałego i krytycznego sumienia, aby odpowiedzialnie uczestniczyć w życiu społecznym na polu kultury, ekonomii i polityki. Odrzucają natomiast to wszystko, co przyczynia się do niesprawiedliwości i ją utrzymuje, ucisk, wykluczenie i przemoc, oraz odważnie działają dla przezwyciężenia ich przyczyn.

§3. Zwracają uwagę i dowartościowują etyczny wymiar kultury. Ustawicznie troszczą się, aby być na bieżąco w rozwoju środków społecznego przekazu, przede wszystkim ze względu na ich wpływ na formację młodzieży, rodzin i warstw ludowych

§4. Odpowiednio do swoich zdolności i możliwości włączają się w struktury kulturowe, samorządowe, społeczno-polityczne, aby przyczynić się do rozwoju dobra wspólnego. Zgodnie z ewangelicznymi wymaganiami wolności i sprawiedliwości działają na rzecz poszanowania praw człowieka, a w konsekwencji na rzecz uzdrowienia i odnowienia mentalności i zwyczajów, praw i struktur środowisk, w których żyją.

Art. 3. Stowarzyszenie w rzeczywistości cywilnej i kościelnej

§1. Stowarzyszenie jest wrażliwe, na mocy Systemu Prewencyjnego, na oczekiwania pochodzące od społeczności cywilnej na rzecz integralnej promocji osoby i jej fundamentalnych praw.

§2. Stowarzyszenie odważnie podejmuje działania, zgodnie ze wskazaniami Kościoła, aby promować kulturę społeczno-polityczną, inspirowaną Ewangelią i bronić wartości ludzkich i chrześcijańskich. Ukazuje i pobudza Członków Stowarzyszenia do odpowiedzialnego przyjmowania właściwych obowiązków w społeczeństwie.

Salezjanie Współpracownicy uczestniczą i wnoszą charakterystykę charyzmatu salezjańskiego, w stowarzyszenia, ruchy i grupy apostołskie, instytucje wychowawcze, w organy oddające się służbie młodzieży i rodziny, które promują solidarność z narodami na drodze rozwoju, sprawiedliwości i pokoju.

§3. Stowarzyszenie ze szczególną uwagą śledzi rzeczywistość wolontariatu świeckiego. Włącza się w propozycje formacyjne i uczestniczy w inicjatywach organizacji o chrześcijańskich korzeniach.

§4. Stowarzyszenie przyczynia się do dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego.

Art. 4. Miejsca działalności

Salezjanie Współpracownicy popierają powstawanie i funkcjonowanie dzieł stowarzyszeniowych, angażując się w środowiskach, w których żyją, a w sposób szczególny:

- w cywilnych, kulturalnych, społeczno-ekonomicznych i politycznych: zwracając uwagę na wychowanie młodzieży, prawa człowieka i życie rodzin;
- w kościelnych: odpowiedzialnie ofiarując współpracę biskupom i proboszczom, szczególnie we wspólnotach parafialnych i w organizacjach animacji diecezjalnej;
- w środowiskach prowadzonych przez Zgromadzenie Salezjańskie, Córki Maryi Wspomożycielki lub przez inne Grupy Rodziny salezjańskiej;
- w dzieła prowadzonych przez inne wspólnoty zakonne i ruchy kościelne.

Art. 5. Dzieła bezpośrednio prowadzone przez Stowarzyszenie lub przez członków Stowarzyszenia.

§1. Salezjanie Współpracownicy mogą rozwijać swoją pracę apostołską w dziełach bezpośrednio prowadzonych przez Stowarzyszenie lub przez członków Stowarzyszenia. Takie dzieła muszą posiadać właściwy charakter i właściwe cele ducha i charyzmatu samego Stowarzyszenia, zgodnie z tym, co zostanie określone w Statutach.

§2. Odpowiedzialność za prowadzenie dzieła zawsze będzie związana z Centrum lokalnym, które otworzyło dzieło, lub *członkowie Stowarzyszenia* bezpośrednio podjęli się jego kierowania. W tym przypadku odpowiedzialność nie leży na samym Stowarzyszeniu na wyższych poziomach. Bez obciążeń samego Stowarzyszenia na wyższych poziomach. Stowarzyszenie może podjąć procedurę zatwierdzenia prawnego non profit w tych przypadkach, jakie uzna się to za stosowne.

Rozdział II.

Salezjanin Współpracownik i Salezjanka Współpracownica w komunii i we współpracy

Art. 6. Duch rodzinny

§1. Dla wzmocnienia poczucia przynależności do Stowarzyszenia, Salezjanie Współpracownicy wzajemnie wspierają się poprzez wymianę dóbr duchowych.

§2. Okazują w sposób konkretny swoją solidarność ludzką i chrześcijańską Salezjanom Współpracownikom chorym i znajdującym się w trudnościach, otaczając ich życzliwością i modlitwą.

§3. Salezjanie Współpracownicy w zjednoczeniu ze zmarłymi Salezjanami Współpracownikami i dobrodziejami są wdzięczni za ich świadectwo i kontynuują je poprzez wierność posłannictwu. Modlą się za nich w szczególności podczas celebracji eucharystii poświęconej Mamie Małgorzacie, pierwszej współpracownicy Księdza Bosko.

§4. Wierni Magisterium Kościoła i jego kierunkom duszpasterskim w tematyce rodziny, Stowarzyszenie okazuje zainteresowanie członkami, którzy ponoszą konsekwencje sytuacji separacji i/lub rozvodu. Stowarzyszenie towarzyszy im na trudnej drodze życia i wiary, jaką muszą iść. Taka postawa będzie wynagradzana wysiłkiem przeżywania własnej sytuacji, ufając w nieskończone miłosierdzie Ojca i zachowując poziom życia zgodnego z podstawowymi obowiązkami przyjętymi w *Przyrzeczeniach Apostolskich*.

§5. W duchu rodzinnym Stowarzyszenie ukazuje się otwartym na zakonników i zakonnice Rodziny salezjańskiej, którzy z ważnych powodów wystąpili z własnego instytutu, a czują nadal przywiązanie do ducha Księdza Bosko. Dla nich oficjalne wstąpienie do Stowarzyszenia wymaga zaakceptowania Programu Życia Apostolskiego. Jeżeli dana osoba wyrazi takie życzenie, uzgodni z delegatem drogę formacyjną, zdecyduje również o sposobie (publicznym lub prywatnym) złożenia Przyrzeczenia.

Art. 7. Odpowiedzialni w działaniu

Aby odpowiedzialność w posłannictwie przekładała się na odpowiedzialność w działaniu potrzeba:

§1. aby funkcje na jakimkolwiek poziomie w ramach Stowarzyszenia, były spełniane w duchu służby zgodnie z zasadami komunii, współodpowiedzialności i współpracy pracy i kultury; w podejmowaniu odpowiedzialności społecznych, ekonomicznych i politycznych.

§2. aby w różnorodności sytuacji i funkcji, Salezjanie Współpracownicy wnosili do Stowarzyszenia świadectwo życia zakorzenionego w Chrystusie i przeżywanego w realiach doczesnych rodziny, w zaangażowaniu w środowisku własnej

Wszyscy są, wezwani, na różne sposoby, do uczestnictwa w życiu Stowarzyszenia:

- młodzi, pełni dynamizmu, mają swój wkład we wspólne posłannictwo poprzez swoją wrażliwość i twórczą zdolność
- dorośli i starsi, dzięki swojemu dojrzałemu doświadczeniu i długiej wierności,
- ci, którzy nie mogą udzielać się aktywnie, wzmacniają działalność wychowawczą i duszpasterską innych poprzez ofiarowywanie swego cierpienia i modlitwy.
- członkowie kleru diecezjalnego, jako Salezjanie Współpracownicy, mają wkład poprzez wykonywanie własnej posługi.

Art. 8. Solidarność ekonomiczna

§1. Poczucie przynależności i odpowiedzialności obejmuje również aspekt ekonomiczny Stowarzyszenia. W celu jego funkcjonowania i realizacji posłannictwa na poziomie lokalnym, prowincjalnym i światowym Salezjanie Współpracownicy wspierają je dobrowolnie i wspaniałomyślnie swoim wkładem, jak chciał Ksiądz Bosko: „Współpracownicy nie mają żadnych zobowiązań pieniężnych, ale będą składać miesięcznie lub rocznie ofiarę z miłości ich serca. Te ofiary będą przesyłane Przełożonemu dla wsparcia dzieł prowadzonych przez Stowarzyszenie”. (patrz. Regulamin Współpracowników Salezjańskich, *Zobowiązania szczegółowe* VI,3).

§2. Stowarzyszenie uczestniczy w solidarności ekonomicznej również poprzez ofiary przesyłane Przełożonemu Generalnemu. Poprzez ofiary i znajdowanie dobrodziejów wspiera potrzeby światowe Stowarzyszenia, inicjatywy misyjne i inne projekty związane z posłannictwem salezjańskim.

§3. Stowarzyszenie, poprzez Radę Światową, jak przewidziano w dokumencie *Animare la Solidarietà Economica*, opracowuje roczny plan solidarności na podstawie potrzeb animacji dla rozwoju całego Stowarzyszenia.

Art. 9. Szczególne więzi z Towarzystwem św. Franciszka Salezego i z Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki.

§1. Relacje ze współbraćmi SDB i współsiostrami CMW rozwijają się w klimacie wzajemnego zaufania. Animacja Centrów utworzonych przy dziełach salezjańskich zobowiązuje Delegatów i Delegatki w szczególności, Wspólnotę zakonną Inspektorialną i lokalną, do wkładania wysiłku, na różne sposoby, w formację członków, aby mogli propagować i dawać świadectwo o salezjańskim charyzmacie, szczególnie w kontekście świeckim.

§2. Inspektorzy i Inspektorki we współpracy z Dyrektorami i Dyrektorkami, zapewniają jedność w komunii i w posłannictwie. Przyczyniają się do duchowego wzrostu Centrów i włączają wspólnoty zakonne w świadectwo wartości świętości i w wielkoduszną służbę animacji.

Art. 10. Związki z grupami Rodziny salezjańskiej

§1. Salezjanie Współpracownicy, uznając wspólną duchowość i posłannictwo, jakie łączy ich z innymi grupami Rodziny salezjańskiej, są solidarni i współpracują w dawaniu odpowiedzi na duszpasterskie wyzwania posłannictwa salezjańskiego. Wiąż z grupami Rodziny Salezjańskiej wyraża się również we współodpowiedzialności apostołskiej. Wymaga ona, w niektórych przypadkach, wspólnego zaangażowania w podjęte dzieła; dzielenia się problemami wychowawczymi; rozpowszechniania Systemu Prewencyjnego. Wszyscy Salezjanie Współpracownicy są osobiście odpowiedzialni za animowanie i wspieranie otrzymanego dziedzictwa duchowego.

§2. W celu konkretnego realizowania komunii z grupami Rodziny salezjańskiej, Salezjanie Współpracownicy są wezwani, aby promować spotkania, dni formacji, studium i modlitwy (uroczystości, dni skupienia i rekolekcji), momenty animacji i działania.

§3. Są w sposób szczególny otwarci na współpracę ze świeckimi stowarzyszeniami salezjańskimi, szanując ich różnorodność charakteru.

Rozdział III.

Duch salezjański Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 11. Styl działania

§1. Ksiądz Bosko był człowiekiem praktycznym i przedsiębiorczym, niestrudzonym i twórczym pracownikiem, ożywiany nieustannym i głębokim życiem wewnętrznym. Salezjanie Współpracownicy, wierni jego duchowi, uważni na rzeczywistość, posiadają poczucie konkretności. Odczytują znaki czasów i z duchem inicjatywy dają stosowne odpowiedzi na podstawowe potrzeby młodzieży, wynikające ze środowiska i społeczności cywilnej. Są gotowi na ciągłą weryfikację i dostosowanie swojej działalności.

§2. Ich działalności towarzyszy postawa kontemplacji, która pobudza ich do poszukiwania i rozpoznawania tajemnicy obecności Boga w codzienności i oblicza Chrystusa w braciach. Ponadto pogodnie przyjmują trudności życia, radości i cierpienia oraz akceptują krzyż, który towarzyszy pracy apostołskiej.

Art. 12. Życie duchowe

§1. Salezjanie Współpracownicy wzmacniają swoje życie wewnętrzne uczestnictwem w sakramentach, w codziennym dialogu z Bogiem, w sakramentach oraz w *lectio divina*.

§2. Obchodzą święta tradycji salezjańskiej.

§3. Biorą udział w corocznych rekolekcjach i dniach skupienia, w dwóch Konferencjach (z okazji świąt św. Franciszka Salezego i Maryi Wspomożycielki) proponowanych przez Stowarzyszenie. Jak mówił ksiądz Bosko, wtedy będą mogli uzyskać odpust według dyspozycji Kościoła.

§4. Doceniają wartość kierownictwa duchowego, jako towarzyszenie ofiarowane szczególnie przez salezjanów (zakonników, zakonnice i świeckich).

§5. Stowarzyszenie jest otwarte dla wszystkich. W programowaniu życia stowarzyszeniowego podejmuje działania zmierzające do ułatwiania uczestnictwa własnym członkom i sympatykom charyzmatu salezjańskiego.

Rozdział IV.

Przynależność i formacja Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 13. Wstąpienie do Stowarzyszenia

§1. Osoba pragnąca wstąpić do Stowarzyszenia doskonali swoje powołanie dobrowolnie i odpowiedzialnie poprzez kilka podstawowych etapów: spotkanie z grupą Salezjanów Współpracowników, z którymi wspólnie odbywa formację i

bierze udział w podejmowanych inicjatywach; współdziała w duchu i posłannictwie z pomocą pogłębianej wiedzy oraz wzrostu i weryfikacji osobistej motywacji.

§2. Osoba pragnąca wstąpić do Stowarzyszenia zostaje przyjęta przez Delegata lub Delegatkę. Uzgadnia z odpowiedzialnym (delegatem/delegatką lub formatorem) program odpowiedni do rozeznania i rozpoczyna, jako aspirant, drogę formacyjną.

§3. Aspirant po odbyciu procesu formacyjnego, przedstawia Radzie lokalnej pisemną prośbę wstąpienia do Stowarzyszenia.

§4. Rada lokalna, przedstawia prośbę aspiranta Radzie prowincjalnej, dołączając własną opinię, odnośnie znajomości charyzmatu Ks. Bosko i treści PŻA. Rada prowincjalna przystępuje do jej zatwierdzenia.

§5. Wstąpienie do Stowarzyszenia następuje poprzez *Przyrzeczenie Apostolskie* osobiste, osobiste (czasowe lub definitywne według wyboru aspiranta). Przyrzeczenie Apostolskie jest zobowiązaniem duchowym i kościelnym, które aspirant podejmuje, jako wybór dobrowolny i świadomy. W ten sposób wyraża on swoje pragnienie odpowiedzi na dar Boga i na wezwanie do przeżywania swojego powołania według charyzmatu salezjańskiego.

§6. Przyrzeczenie składane jest w Centrum lokalnym w sposób wybrany przez daną osobę i stosowny do różnych kontekstów; może być odnawiane, co trzy lata.

§7. W szczególnych sytuacjach, gdzie nie ma prawnie utworzonego Centrum lokalnego, osoba przyjmująca i towarzysząca przedstawia sprawę Przełożonemu Generalnemu, zgodnie z PŻA St. art.16 §2, aby rozpocząć proces formacyjny odpowiedni do sytuacji, dopóki nie powstaną warunki prawne przewidziane w powyższym artykule. Dotyczy to również osób, które z powodu trudności logistycznych (miejsca lub czasu) nie mogą zostać skierowane do najbliższego Centrum lokalnego.

§8. Przyrzeczenie Apostolskie przyjmuje Najwyższy Moderator, Koordynator Światowy, Koordynator prowincjalny, Koordynator lokalny lub inny członek należący do struktur zarządu Stowarzyszenia.

Art. 14. Poczucie przynależności

§1. W celu wzrastania poczucia przynależności do Stowarzyszenia i nieustannego wzmacniania własnego powołania, Rada każdego Centrum lokalnego co roku postara się, aby dać możliwość Salezjanom Współpracownikom odnowienia *Przyrzeczeń*, zwłaszcza z okazji jakiegoś święta salezjańskiego.

§2. Rada lokalna ma braterski obowiązek utrzymywania kontaktu i towarzyszenia Salezjaninowi Współpracownikowi lub Salezjance Współpracownicy, którzy nie uczestniczą w życiu centrum, zapraszając ich do procesu rozeznania sensu swojej przynależności. Ten rodzaj interwencji poprzedzają momenty modlitwy osobistej i wspólnej Centrum lokalnego, aby ona była wyłącznie wyrazem miłości, dialogu i realizmu.

§2. Nie odnowienie *Przyrzeczeń* przez okres trzech lat, bez uzasadnionego motywu, któremu towarzyszy oddalenie się od życia Stowarzyszenia, zobowiąże Radę lokalną do zweryfikowania sytuacji zrywającej z życiem Centrum.

§3. Rada lokalna rozpoznaje sytuację w modlitwie zwłaszcza w przypadkach, kiedy dana osoba czuje się już w niezgodzie z charyzmatem salezjańskim albo z przyjętymi zobowiązaniami lub wykazuje niewłaściwe zachowania dyskredytujące Kościół.

§4. Salezjanie Współpracownicy, w sposób szczególnie zaangażowani w inne rzeczywistości apostolskie lub wolontariat, dają świadectwo swojego specyficznego charyzmatu, rozprzestrzeniają Stowarzyszenie i wzbogacają Centrum przez dzielenie się własnym doświadczeniem.

§5. Salezjanie Współpracownicy, którzy nie mogą z jakiegokolwiek powodu przychodzić do Centrum, będą się starali utrzymywać na wszelkie sposoby kontakt ze wspólnotą i informować, w miarę możliwości, o praktycznym zaangażowaniu w świadectwo Charyzmatu.

Art. 15 Inicjatywy formacji początkowej

§1. Proces formacji towarzyszy członkom w całym ich życiu, ponieważ Bóg ciągle ich wzywa poprzez nieustanny rozwój sytuacji osobistych i środowiska.

§2. Aby towarzyszyć Aspirantowi w procesowi rozeznawania, Stowarzyszenie popiera strukturalne etapy formacyjne, tak wspólnotowe jak i osobiste. One obejmują studium i analizę niektórych tematów formacyjnych dotyczących sfery ludzkiej, eklezjalnej i salezjańskiej zaczerpniętych z następujących źródeł:

- Słowo Boże
 - Dokumenty Kościoła
 - Życie i dzieło księdza Bosko
 - System Prewencyjny księdza Bosko
 - Program Życia Apostolskiego Stowarzyszenia
 - Dokumenty Przełożonego Generalnego
 - Dokumenty Stowarzyszenia
 - Duchowość i Świętość salezjańska
 - Historia i rozwój charyzmatu rodziny Salezjańskiej.
- Życie i dzieła świętych, błogosławionych i sług Bożych z Rodziny Salezjańskiej

§3. Do integralnej części formacji początkowej należy zaangażowanie w salezjański apostołat i uczestnictwo z życiu Centrum.

Art. 16 Inicjatywy formacji permanentnej

§1. Świadomi ważności formacji permanentnej, która doskonali służbę, do jakiej zostali powołani Salezianie Współpracownicy:

- rozwijają własne zdolności ludzkie, by z coraz większą odpowiedzialnością przyjmować obowiązki rodzinne, zawodowe, społeczne
- doskonalią własną wiarę i miłość, wzrastając w zjednoczeniu z Bogiem, aby uczynić swoje życie bardziej ewangelicznym i bardziej salezjańskim
- poświęcają czas na refleksje i studium, aby pogłębiać Pismo Święte, naukę Kościoła, znajomość księdza Bosko, dokumenty salezjańskie
- udoskonalają się w apostołstwie i w posłudze, do której są powołani.

§2. W sposób szczególny formacyjnymi są następujące inicjatywy:

- spotkania okresowe, przynajmniej raz w miesiącu, prowadzone zgodnie z potrzebami życia i apostołstwa członków Centrum i inne formy spotkań możliwie otwartych na środowisko i społeczność cywilną;
 - czasy wyteżonej modlitwy i rozeznawania;
 - kontakty z Grupami Rodziny salezjańskiej na wszystkich szczeblach;
- pogłębianie dokumentów Przełożonego Generalnego, materiałów formacyjnych Rodziny salezjańskiej, ze szczególną uwagą na Biuletyn Salezjański.

§3. Na płaszczyźnie formacyjnej dużą rolę odgrywają spotkania i inicjatywy programujące lub weryfikacyjne jakie organizuje Stowarzyszenie na różnych poziomach. Ponadto spotkania na wybrane tematy proponowane lub popierane przez inne grupy Rodziny Salezjańskiej lub Ruch Rodziny Salezjańskiej. Uczestnictwo w takich inicjatywach, niech będzie odpowiednio przygotowane, a owoce niech będą dzielone ze wszystkim członkami Centrum.

§4. Stowarzyszenie postara się o wykorzystanie różnych środków społecznego przekazu i nowych technologii dla współpracy w dialogu kulturowym, w ułatwianiu rozwoju zdolności krytycznej i w opracowywaniu i rozpowszechnianiu programów formacyjnych dostępnych na różne sposoby.

Art. 17 Formacja do posługi odpowiedzialności

§1. Posługa animacji i odpowiedzialności w Stowarzyszeniu jest posługą apostołską, poprzez którą Stowarzyszenie wzrasta i dojrzewa w komunii, w życiu duchowym i w posłannictwie salezjańskim. Wszystkim Salezjanom Współpracownikom może być zaproponowane, aby poświęcili, na określony czas, własne energie i zdolności w posłudze animacji i odpowiedzialności.

§2. Salezjanie Współpracownicy z gotowością podejmują czas posługi odpowiedzialności, jaka zostaje im powierzona, przeżywają go w duchu rozeznawania i pogłębiają swoją specyficzną formację, konieczną by podołać swoim obowiązkom, według programów ustalonych przez Stowarzyszenie.

§3. Salezjanie Współpracownicy, którzy piastują odpowiedzialne role w środowisku polityczno –partyjnym, są proszeni o czasowe zawieszenie pełnionej funkcji koordynatora w Stowarzyszeniu, na każdym poziomie, w celu uniknięcia konfliktu interesów.

Rozdział V Organizacja Stowarzyszenia

Art. 18. Centra lokalne i ich koordynacja na poziomie prowincjalnym

§1. Centra lokalne zwyczajnie liczą minimum sześciu członków, którzy żyją i działają na określonym terytorium. Organizują się na poziomie prowincjalnym, jeśli to tylko możliwe, i w liczbie przynajmniej trzech Centrów.

§2. Utworzenie Centrum odbywa się w trzech etapach: zgoda Rady prowincjalnej; formalna pisemna zgoda . inspektora lub inspektorki albo biskupa diecezjalnego, jeśli byłoby poza dziełami salezjańskimi, za pomocą kanonicznego aktu prawnego; kolegialna decyzja rady prowincjalnej z wydaniem dekretu utworzenia, 2 podpisane przez koordynatora prowincjalnego.

§3. W przypadku, gdy powstanie Centrum lokalnego nie może być odniesione do rady prowincjalnej, pozostaje w łączności z Radą Światową, za uprzednią zgodą inspektora lub inspektorki, w następujących przypadkach: brak minimalnej liczby centrów; formacja grupy osób zainteresowanych charyzmatem salezjańskim i stowarzyszeniem, którzy są obecni zarówno w dziele salezjańskim, jak i na danym terenie.

§4. Centra lokalne mogą przewidzieć swoje funkcjonowanie również w grupach o specyficznym zainteresowaniu i zaangażowaniu, którym zawsze kieruje i animuje Rada. Dobrze będzie, gdy jeden z członków takich grup będzie należał do Rady. Jest wskazane, aby członek Rady lub Salezjanin Współpracownik wskazany przez Radę (albo delegat lub formator) prowadził dialog z grupą interesów dla utrzymywania związku z Centrum lokalnym.

§5. Członkowie mieszkający na określonym terytorium gdzie nie ma Centrum lokalnego, pozostają złączeni z najbliższym, które utrzymuje kontakt z nimi i pomaga im uczestniczyć w jego działalności.

§6. Stowarzyszenie jest otwarte na możliwość tworzenia Centrum lokalnego wszędzie tam, gdzie wymaga tego posłannictwo salezjańskie

§7. Członkowie zaangażowani w danej salezjańskiej rzeczywistości apostołskiej i wychowawczej mogą stworzyć centrum Salezjanów Współpracowników, którzy są związani z danym dziełem.

Takie centra dołożą starań, aby zaproponować świeckim pracującym w tym dziele drogę przybliżenia się do Stowarzyszenia.

§8. Salezjanie Współpracownicy, którzy z powodu zmiany miejsca zamieszkania nie mają możliwości łączności z Centrum lokalnym, jeżeli nie ma innego wyjścia, mogą pozostać w związku z poprzednim swoim Centrum lokalnym. Rada lokalna przyjmuje odpowiedzialność za podtrzymywanie kontaktów również poprzez współczesne osiągnięcia technologii komunikacji

§9. Salezjanie Współpracownicy znajdujący się w sytuacjach nadzwyczajnych, którzy nie mają możliwości łączności z Centrum lokalnym będą bezpośrednio złączeni z Radą prowincjalną na sposób ustalony przez samą Radę.

§10. W Inspektorach, na szczeblu prowincjalnym i na danym terytorium uznaje się tego, kto reprezentuje Przełożonego Generalnego w służbie animacji, przewodnika charyzmatycznego i promocji Rodziny Salezjańskiej.

§11. W Centrach erygowanych przy wspólnotach CMW, Przełożony Generalny, w porozumieniu z Przełożoną Generalną CMW, deleguje Inspektorce danego terytorium posługę animacji, kierowania i promocji Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników.

§12. Za każdym razem kiedy zostanie podjęta decyzja o zawieszeniu jakiegoś Dzieła salezjańskiego SDB lub CMW, z którym związane było Centrum lokalne Stowarzyszenia, Centrum lokalne postara się zapewnić kontynuację obecności salezjańskiej w tym miejscu, pracując w ścisłym porozumieniu z Kościołem lokalnym i za pozwoleniem Biskupa diecezjalnego na erygowanie kanoniczne nowego Centrum.

Inspektor i Inspektorka uzgodnią z odpowiedzialnymi Centrum lokalnego ewentualne problemy logistyczne i organizacyjne, wynikające z zawieszenia dzieła, za czym idzie dekret o zawieszeniu, a ponadto zobowiążą się zapewnić konieczną animację duchową poprzez zatwierdzenie delegata lub delegatki.

§13. Kiedy Centra lokalne są erygowane przy dziełach SDB i CMW bliskich sobie, to jest stosowne, aby ustaliły zasady porozumienia i współpracy, ze względu na takie same posłannictwo i tego samego ducha, z poszanowaniem autonomii każdego z Centrów.

Art. 19 Rada lokalna

§1. Stowarzyszenie na poziomie lokalnym jest zarządzane kolegialnie przez Radę. Do podjęcia decyzji kolegialnej, na podstawie kanonu 119, są konieczne trzy wstępne warunki: zwołanie wszystkich członków rady; obecność większości absolutnej członków rady; absolutna większość głosów liczona w odniesieniu do liczby członków obecnych w czasie głosowania (połowa obecnych plus 1),

§2. Rada lokalna jest utworzona z wybranych członków Salezjanów Współpracowników Centrum lokalnego, delegata lub delegatki mianowanych przez inspektora/inspektorkę.

Składa się ona z odpowiedniej liczby Radców – zwyczajnie od trzech do siedmiu, a w każdym razie nie więcej niż jednej trzeciej członków Centrum – i z delegata SDB lub delegatki CMW z głosem czynnym, to znaczy z równorzędnym prawem głosu w Radzie. Jeżeli Centrum powstaje w jednym z domów zależnych od Przełożonej Generalnej, nominacja delegatki jest w kompetencji Przełożonej Generalnej.

§3. Wybrani Radcy pozostają w tej funkcji trzy lata i mogą być ponownie wybrani tylko na następne trzy lata. Po wygaśnięciu mandatu i trzyletniej przerwie mogą być wybrani ponownie. Na trzecią kolejną trzyletnią kadencję jest wymagana zgoda Przełożonego Generalnego, udzielana za pośrednictwem Instytutu Postulacji, na podstawie Prawa kanonicznego 180-183. Nowo wybrani radcy, po publicznym przyjęciu funkcji, zbierają się niezwłocznie w celu przydzielenia zadań. W ciągu siedmiu dni od daty wyborów nastąpi przekazanie uprawnień pomiędzy koordynatorem ustępującym a obejmującym funkcję. Rozdział zadań może odbyć się w głosowaniu tajnym bądź jawnym.

§4. Jeżeli Salezjanin Współpracownik wybrany przez Radę Centrum lokalnego zrezygnuje z pełnionej funkcji, na jego miejsce wejdzie pierwsza osoba z listy nie wybranych.

Art. 20. Zarządzanie kolegialne.

§1. Na podstawie art. 119 Prawa kanonicznego, jeżeli decyzją kolegialną jest wybór koordynatora

1. konieczna jest absolutna większość podczas pierwszego i drugiego głosowania,
2. przy braku rozstrzygnięcia w dwóch głosowaniach do trzeciej tury przechodzi dwóch kandydatów, którzy w drugim głosowaniu uzyskali najwięcej głosów; jeżeli takich kandydatów jest więcej niż dwóch, do trzeciej tury przechodzi dwóch najstarszych wiekiem: dotyczy to przypadków, kiedy wszyscy kandydaci i

uzyskali tyle samo głosów albo jeden z kandydatów miał najwięcej głosów, a pozostali tyle samo, wtedy z nich przechodzi najstarszy wiekiem;

3. po trzecim głosowaniu, wybrany zostaje ten z dwóch kandydatów, który uzyskał większość głosów albo, w przypadku równej liczby głosów, starszy wiekiem;
4. trzecie głosowanie jest ostateczne w każdym wypadku i po jego zakończeniu procedura wyborcza nie może być kontynuowana.

§2. Jeżeli natomiast decyzja kolegialna dotyczy innych spraw,

1. w pierwszym głosowaniu konieczna jest absolutna większość;
2. przy braku rozstrzygnięcia w pierwszym głosowaniu odbywa się drugie, również z zachowaniem warunku absolutnej większości;
3. jeżeli drugie głosowanie nie przyniesie żadnej większości, rozpatrywana decyzja nie zostaje przyjęta; w przypadku remisu Koordynator przewodniczący radzie na podstawie art. 21 §1 może (nie musi) dodać jawnie swój głos dla rozstrzygnięcia kwestii.

§3. Lista kandydatów na radców, na różnych szczeblach, obejmuje kandydatów zaproponowanych przez Rady Lokalne i/lub innych salezjanów współpracowników (o ile są) zgłoszonych lub zgłaszających się w siedzibie Kongresu prowincjalnego/regionalnego lub Rady Światowej.

Art. 21. Służba posłannictwa apostolskiego Rady lokalnej

§1. Dla zapewnienia funkcjonowania Stowarzyszenia w wypełnieniu zadań apostolskich i misyjnych, podstawowymi zadaniami są:

- planować, wspierać i koordynować inicjatywy formacyjne i apostolskie członków
- troszczyć się o więzi jedności i komunii z z Radą prowincjalną i Radą Światową Stowarzyszenia;
- umacniać więzi charyzmatu i komunii ze Zgromadzeniem salezjańskim, Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki i z innymi Grupami Rodziny salezjańskiej;
- podejmować decyzje o zwołaniu spotkania
- czuwać nad administracją dóbr Stowarzyszenia
- zatwierdzać bilans prewencyjny i consuntivo do przedstawienia członkom;
- towarzyszyć aspirantom na drodze ich włączenia w Centrum i zapewnić jakość procesu formacyjnego, uwzględniając wytyczne formacyjne Stowarzyszenia przystosowane przez Radę prowincjalną;
- sprawić, aby dla dobra Stowarzyszenia przynosiły owoce kompetencje zawodowe i bogactwa duchowe wszystkich członków, dowartościowując różnorodność i ukierunkowując je konstruktywnie na dar jedności;
- pobudzać inicjatywy, które wspierają wierność powołaniową członków i czynne uczestnictwo w życiu Centrum, biorąc pod uwagę różne grupy, z których się ono składa i wspierając zróżnicowane działań;
- upowszechniać duchowość księdza Bosko również poprzez *grupy* Mamy Małgorzaty, rodzin księdza Bosko itd.;
- proponować powołanie Salezjanina Współpracownika, programując możliwe inicjatywy dla przyjmowania aspirantów;
- dostosowywać końcowe inicjatywy, aby umożliwić najlepsze funkcjonowanie Centrum z uwzględnieniem wskazań Programu Życia Apostolskiego

§2. Każda Rada lokalna spośród członków świeckich wybierze:

- Koordynatora
- Administratora
- Sekretarza

Każda Rada wyznacza jednego z członków Centrum odpowiedzialnym za formację w porozumieniu z delegatem lub delegatką, gwarantami charyzmatu. W razie braku takiej osoby, sam Koordynator dialogu z delegatem lub delegatką, wyznaczy Salezjanina Współpracownika do pełnienia tej funkcji.

Art. 22. Zadania wewnętrzne w Radzie lokalnej

Różne są zadania powierzone Radcom, którzy przyjmują odpowiedzialność zarządu i animacji wewnątrz Rady. Pierwszym aktem Rady jest przydzielenie funkcji (koordynatora, administratora, sekretarza, odpowiedzialnego za formację, itd.) z wyborem koordynatora.

§1. Do Koordynatora lokalnego należy:

- zwoływać zebrania, przewodniczyć im, koordynować prace, troszczyć się o wykonanie uchwał;
- informować Centrum lokalne na temat ustalania programów i ich weryfikacji uchwalonych przez Radę prowincjalną;
- reprezentować Stowarzyszenie i utrzymywać relacje, w imieniu Rady, z organami świeckimi i kościelnymi oraz z innymi Grupami Rodziny salezjańskiej;
- uczestniczyć w Konsulcie lokalnej Rodziny Salezjańskiej;
- podejmować decyzje w nagłych wypadkach, w zakresie kompetencji Rady, najpierw omawiając sprawę z delegatem/delegatką, a następnie zdawać z nich sprawozdanie wobec Rady;
- przedstawiać Radzie prowincjalnej prośby o przyjęcie do Stowarzyszenia wraz z odpowiednią kartą informacyjną (cfr. Dokument ASE);
- przygotowywać sprawozdania na końcu każdego trzylecia, zwoływać wybory w celu odnowy Rady, z troską czuwać nad przekazaniem funkcji Rady ustępującej Radzie wchodzącej;
- w ciągu siedmiu dni od daty wyborów ustalić z radcami wybranymi dzień przekazania funkcji w Centrum lokalnym.

§2. Do Administratora lokalnego należy:

- czuwać nad dobrami należącymi do Stowarzyszenia;
- animować solidarność ekonomiczną misyjną członków;
- wspierać inicjatywy finansowania różnych zaprogramowanych działalności;
- poszukiwać możliwości źródeł utrzymania i pomocy ekonomicznej, również poza Stowarzyszeniem;
- uwrażliwiać członków na działania solidarności wobec rzeczywistości stowarzyszeniowych bardziej niestabilnych;
- organizować zbiórki środków do przekazania Przełożonemu Generalnemu na rzecz potrzeb w środowisku misji salezjańskiej;
- wspierać fundusze i inicjatywy solidarności misyjnej dla zapewnienia subwencjonowania Rady Światowej;
- na bieżąco prowadzić księgi finansowe;
- przedstawiać preliminarz budżetowy i bilans roczny Radzie lokalnej;
- przedstawiać sprawozdanie finansowe Radzie prowincjalnej.

§3. Do Sekretarza należy:

- sporządzać protokoły zebrań
- wspierać Koordynatora w przygotowywaniu aktów prawnych z Kościołem i instytucjami świeckimi
- troszczyć się o utrzymanie na bieżąco dokumentacji archiwum Rady.
- przekazywać za każde trzylecie aktualne dane Radzie prowincjalnej.

§4. Do Odpowiedzialnego za formację, należy:

- przygotować program formacyjny dla Aspirantów;
- przygotować roczny program formacji permanentnej,
- troszczyć się i czuwać nad wszystkimi specyficznymi aspektami formacji, w porozumieniu z delegatem lub delegatką w przypadku, kiedy nie byłby odpowiedzialnym za formację.

Art. 23. Posługa apostołska Delegatów i Delegatek

§1. Inspektorzy i Inspektorki za pośrednictwem Delegatów i Delegation animują Centra, utworzone przy ich dziełach lub związane z ich Inspektoriami.

§2. W składzie każdej Rady jest Delegat lub Delegatka. Każda Rada prowincjalna i Rada światowa ma Delegata i Delegatkę. Są oni animatorami duchowymi, odpowiedzialnymi przede wszystkim za salezjańską formację apostołską. Zgodnie z normami Statutu art. 18 należą z prawa do poszczególnych Rad.

§3. Delegaci i Delegatki poziomów lokalnych i prowincjalnych są mianowani przez własnego Inspektora lub Inspektorkę, po wysłuchaniu zdania członków danych Rad i na ile to możliwe, uwzględnieniu potrzeb Centrów.

§4. Jeśli Centrum lokalne nie jest erygowane przy jakimś dziele SDB lub CMW, Inspektor może mianować Delegatem lokalnym Salezjanina Współpracownika lub Salezjankę Współpracownicę albo innego członka Rodziny salezjańskiej odpowiednio przygotowanego.

§5. Delegat lub Delegatka, tam, gdzie jest to konieczne lub wskazane, mogą pełnić tę funkcję dla więcej Centrów lokalnych.

§ 6. Delegaci i Delegatki prowincjalni animują Delegatów i Delegatki Centrów lokalnych, aby ułatwić im przyjęcie odpowiedzialności własnego zadania duchowej animacji Salezjanów Współpracowników i współodpowiedzialności w ich salezjańskiej formacji apostołskiej.

§7. Delegaci i Delegatki prowincjalni, w porozumieniu z Delegatami i Delegatkami regionalnymi i/lub światowymi, troszczą się o inicjatywy doksztalcania i formacji wszystkich Delegatów i Delegatesk, otwarte na uczestnictwo odpowiedzialnych Stowarzyszenia, w salezjańskim wymiarze charyzmatycznym ze specyficznym odniesieniem do ich zadania animacji duchowej,

Art. 24. Organizacja Prowincji i Rad prowincjalnych

§1. Centra lokalne określonego terytorium – ustalonego przez Przełożonego Generalnego z Radą światową - tworzą Prowincje.

§2. Na poziomie prowincjalnym Stowarzyszenie jest kierowane kolegalnie przez Radę prowincjalną.

§3. Rada prowincjalna jest złożona z członków wybranych przez Radców Centrów lokalnych podczas Kongresu prowincjalnego. W jej skład wchodzi odpowiednia liczba radców – od czterech do dwunastu -, jak również Delegat prowincjalny SDB i Delegatka prowincjalna CMW z głosem czynny, , czyli prawem głosu.

§4. Każda Rada prowincjalna spośród swoich członków świeckich wybiera:

- Koordynatora,
- Administratora
- Sekretarza
- Odpowiedzialnego za formację

Wybrani Radcy prowincjalni pozostają w funkcji trzy lata i mogą być ponownie wybrani bez przerwy, na następne trzechlecie. Po wygaśnięciu mandatu i trzyletniej przerwie mogą być wybrani ponownie. Nowo wybrani radcy, po publicznym przyjęciu funkcji, zbierają się niezwłocznie w celu przydzielenia zadań. Podział zadań może odbyć się w głosowaniu tajnym bądź jawnym.

Art. 25. Posługa apostołska Rady prowincjalnej

§1. Dla zapewnienia funkcjonowania Stowarzyszenia w wypełnieniu zadań apostołskich, w jedności z Radą światową, Rada Prowincjalna ma następujące zadania

- wspierać wytyczne Stowarzyszenia dostarczone przez Radę Światową ;
- wspierać Centra lokalne, doceniając zaangażowanie ich Rad;
- ustalać z Radami lokalnymi terminy dwóch spotkań formacyjnych rocznie, zgodnie ze wskazaniem Stowarzyszenia;
- wystawiać zaświadczenie o wstąpieniu do Stowarzyszenia na propozycje Rady lokalnej;
- przyjmować kolegalny akt wydalania;
- wspierać więzi jedności i komunii z Radą lokalną i Radą Światową
- umacniać więzi charyzmatyczne i komunii z Towarzystwem św. Franciszka Salezego, z Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki i z innymi Grupami Rodziny salezjańskiej
- przyjmować i sprawdzać sprawozdanie finansowe zarządu ekonomicznego Centrów lokalnych
- zatwierdzać sprawozdanie finansowe własnego zarządu ekonomicznego;
- zwoływać i organizować Kongres prowincjalny;
- wspierać odnawianie *Przyrzeczenia*, aby był to uroczysty moment doskonalenia drogi wierności (z art.20);
- wspierać rekolekcje, mocny czas duchowości, w których odnawia się poprzez *Przyrzeczenie* wierność powołaniową członków;
- troszczyć się i animować inicjatywy sprzyjające czynnemu uczestnictwu w życiu Stowarzyszenia;
- przyjmować i studiować sprawozdanie finansowe zarządzania ekonomicznego Centrów lokalnych;
- zatwierdzać preliminarz budżetowy i przysyłać go Radom lokalnym;
- zatwierdzać własne sprawozdanie finansowe (bilans roczny) i przysyłać go Radzie Światowej
- zwoływać i organizować Kongres prowincjalny;
- wspierać uczestnictwo Centrów lokalnych w inicjatywach Konsulty regionalnej

- czuwać nad administracją dobrami Stowarzyszenia

Art. 26. Zadania członków Rady prowincjalnej

Różne są zadania wewnątrz Rady powierzone Radcom, którzy przyjmują odpowiedzialność zarządu.

§1. Do Koordynatora prowincjalnego należy:

- przygotowywać sprawozdanie na końcu trzylecia, zwoływać wybory w celu wyboru nowej Rady i troskliwie czuwać nad przekazaniem przez Radę ustępującą Radzie wchodzącej;
- zwoływać zebrania, przewodniczyć im, koordynować prace, troszczyć się o wykonanie uchwał;
- reprezentować Stowarzyszenie i utrzymywać relacje, w imieniu Rady, ze wszystkimi organami świeckimi i kościelnymi, oraz z innymi Grupami Rodziny salezjańskiej;
- podejmować decyzje w nagłym przypadku, w ramach kompetencji Rady, w porozumieniu z delegatem i/lub delegatką a następnie zdać z tego sprawę;
- towarzyszyć, w porozumieniu z odpowiedzialnymi Centrum lokalnego, tym Współpracownikom, którzy nie mają możliwości utrzymywania z nim regularnych kontaktów;
- współpracować z Radcą światowym Regionu wspierając jego inicjatywy i informując go o życiu i działalności Stowarzyszenia;
- czynnie uczestniczyć w Konsulcie Inspektorialnej Rodziny salezjańskiej

§2. Do Administratora prowincjalnego należy:

- czuwać nad dobrami należącymi do Stowarzyszenia;
- animować solidarność ekonomiczną misyjną między Centrami lokalnym;
- sugerować możliwe źródła utrzymania i pomocy ekonomicznej;
- troszczyć się o fundusz solidarnościowy na dofinansowanie działania biedniejszych rzeczywistości stowarzyszeniowych;
- na bieżąco prowadzić księgi rachunkowe;
- przedstawiać preliminarz budżetowy i bilans roczny Radzie prowincjalnej
- przedstawiać roczne sprawozdanie finansowe Radzie światowej.

§3. Do Sekretarza należy:

- wspieranie Koordynatora w prowadzeniu aktów prawnych z Kościołem i Instytucjami świeckimi ;
- sporządzanie protokołu posiedzeń
- troszczyć się o utrzymanie na bieżąco dokumentacji archiwum Rady;
- przekazywać na każde trzylecie aktualne dane do Rady światowej;

§4. Do Odpowiedzialnego za formację należy:

- opracowywać plan formacyjny dla aspirantów i uzgadniać go z odpowiedzialnymi lokalnymi za formację;
- opracowywać programy formacji permanentnej na poziomie prowincjalnym;
- troszczyć się i śledzić wszystkie specyficzne aspekty formacji w Prowincji, w porozumieniu z delegatem i delegatką.

Art. 27. Zadania specyficzne Rady prowincjalnej

§1. Do Rady prowincjalnej należy zadanie erygowania, łączenia i zawieszania Centrów lokalnych dekretem podpisanym przez Koordynatora prowincjalnego, za zgodą Inspektora SDB lub Inspektorki CMW.

Dla Centrum lokalnego poza dziełami SDB lub CMW jest wymagana pisemna zgoda Biskupa diecezjalnego.

§2. Połączenie Centrum lokalnego przy dziele CMW z Centrum lokalnym przy dziele SDB, i odwrotnie, dokonuje się aktem kolegiальnym Rady prowincjalnej, po wysłuchaniu opinii właściwych Rad lokalnych, za zgodą kompetentnego Inspektora i Inspektorki, dekretem Koordynatora tej Rady prowincjalnej

Nowe Centrum lokalne przejmuje stan ekonomiczny poprzednich dwóch Centrów lokalnych, o ile Dekret połączenia nie postanawia inaczej.

§3. Rada prowincjalna, dla omówienia lub pogłębienia tematyki o szczególnym znaczeniu duszpastersko-apostolskim, potrzebnej do realizacji celów i zadań Prowincji, może zapraszać na zebrania Rady, z racji ich specyficznych kompetencji, osoby spoza Rady, zarówno należące, jak i nienależące do Stowarzyszenia lub Rodziny Salezjańskiej.

§4. Rada prowincjalna określa sposoby tworzenia Centrów Salezjanów Współpracowników tam, gdzie posłannictwo salezjańskie tego wymaga.

Art. 28. Kongres prowincjalny.

§1. Kongres prowincjalny składa się ze wszystkich członków Rad lokalnych oraz członków Rady prowincjalnej, włączając delegatów i delegatki.

§2. Kongres prowincjalny jest zwoływany przez Koordynatora prowincjalnego raz na rok w celu opracowywania programów i weryfikacji. Co trzy lata urzędujący Koordynator prowincjalny zwołuje Kongres z okazji wyboru nowej Rady prowincjalnej.

§3. Zadania Kongresu prowincjalnego:

- ustalać, na podstawie wytycznych Rady Światowej, konkretne wskazania dla Rady prowincjalnej, w sprawach formacyjnych i misyjnych
- weryfikować sytuację Stowarzyszenia w Prowincji
- wybierać Radę prowincjalną zgodnie z zasadami Regulaminu Wyborczego Kongresu;

§4. Sposoby organizacji i udziału są opracowane w Regulaminie Wyborczym Kongresu, zaproponowanym przez Radę prowincjalną i zatwierdzanym przez Radę Światową.

Art. 28. Konsulta regionalna

§1. Rada Światowa, za zgodą Przełożonego Generalnego, może popierać utworzenie Konsult Regionalnych obejmujących narody lub obszary geograficzne o większej liczbie Prowincji bliskich językowo i kulturowo.

§2. Celem Konsult regionalnych, jako organu animacji, jest posługa na rzecz skuteczniejszej współodpowiedzialności apostolskiej pomiędzy Radami prowincjalnymi i Radą światową. Każda Konsulta dzieli się wyzwaniem apostolskim i formacyjnymi dla dobra całego Regionu.

§3. Do Konsulaty regionalnej należą: Radca światowy regionu, który jej przewodniczy, w imieniu Rady światowej, Koordynatorzy prowincjalni i, Delegat regionalny SDB i Delegatka regionalna CMW. Inni Salezjanie Współpracownicy, według potrzeb animacyjnych, mogą uczestniczyć zgodnie z ustalonymi Kryteriami animacji samej Konsulty.

§4. Delegat regionalny zostaje mianowany przez zainteresowanego Inspektora; Delegatka regionalna zostaje mianowana przez Matkę Generalną na wniosek konferencji Inspektorek z jednostek geograficznie odpowiadających danemu miejscu.

§5. Sposób spotkania, organizacji i koordynacji Konsulty regionalnej zostają określone przez Dyrektorium.

Art. 30. Kongres regionalnym

§1. Kongres regionalny tworzą wszyscy członkowie Rad prowincjalnych danego regionu oraz członkowie Konsulty regionalnej, o ile taka istnieje.

§2. Kongres regionalny jest zwoływany przez Radcę światowego z delegacją Radcy światowego Regionu Regionu.

§3. Zadania Kongresu regionalnego:

- Kongres Regionalny może zbierać się w celu wyborów lub pogłębienia tematyki służącej rozwojowi charyzmatu salezjańskiego i Stowarzyszenia;

- wybierać nowego Radcę światowego regionu zgodnie z wytycznymi zatwierdzonymi przez Przełożonego Generalnego, pamiętając, że głosujący członkowie zakonni nie mogą przekroczyć 1/3 członków zgromadzenia mających prawo głosu;
- weryfikować okresowo stan Stowarzyszenia w regionie i wytyczać kierunki działania;

Art. 30. Posługa Przełożonego Generalnego

§1. Przełożony Generalny w wypełnianiu swojej posługi Najwyższego Moderadora osobiście lub przez swojego Wikariusza, zwyczajnie korzysta z Rady światowej Salezjanów Współpracowników, przede wszystkim w animacji całego Stowarzyszenia i koordynowania inicjatyw formacyjnych i apostolskich.

§2. Przełożony Generalny aktualizuje odniesienie do ks. Bosko w kwestiach wspólnej misji i duchowości. Uznaje się w nim potrójną posługę jedności: następcą ks. Bosko, wspólnego Ojca, centrum jedności całej Rodziny Salezjańskiej. Należy do niego zadanie instytucjonalno – charyzmatyczno - prawne względem Stowarzyszenia: wskazywać i decydować o kierunkach koniecznych do zapewnienia owocności charyzmatu, rozwoju stowarzyszenia i dojrzenia inicjatyw formacyjnych oraz apostolskich.

Art. 32. Posługa apostolska Rady światowej

§1. Dla osiągnięcia celu misji apostolskiej Programu Życia Apostolskiego i dla większego ożywienia oraz współodpowiedzialności, Przełożony Generalny posługuje się Radą światową.

§2. Rada światowa współpracuje z Przełożonym Generalnym, lub z jego reprezentantem w zarządzaniu i animowaniu Stowarzyszenia: to znaczy wytycza pewne kierunki w kwestiach interpretacji charyzmatu salezjańskiego i tożsamości apostolskiej Salezjanina Współpracownika w ramach inicjatyw formacyjnych, apostolskich, organizacyjnych i administracyjnych, powierzonych animacji Radcom światowym.

§3. Rada światowa jest złożona z:

- Koordynatora światowego
- Administratora światowego
- Sekretarza światowego
- Delegata światowego SDB
- Delegatki światowej CMW,
- Radców światowych poszczególnych Regionów, wybranych przez odpowiednie Kongresy regionalne.

§4. Do zadań Rady światowej należy:

- sprzyjać łączności wszystkich Regionów z Przełożonym Generalnym
- poznawać rzeczywistość różnych Regionów i przedstawiać ją Przełożonemu Generalnemu;
- udzielać odpowiednich i użytecznych informacji Przełożonemu Generalnemu dla podejmowania decyzji i ukierunkowań
- wspierać praktyczne zastosowania decyzji i wskazówek Przełożonego Generalnego dla Stowarzyszenia.

§5. Specyficzne zadania Radców światowych zostają określone przez Radę na pierwszym posiedzeniu przy okazji nominacji Koordynatora, z poszanowaniem zgodnie ze wskazaniem zawartymi w Programie Życia Apostolskiego z zastosowaniem specyficznego Dyrektorium.

W nim zostaną określone również sposoby uczestnictwa Radców w posiedzeniach Rady światowej.

§6. Rada światowa zatwierdza Dyrektoria przygotowane na poziomie prowincjalnym przez kompetentne organy.

§7. Rada światowa przedstawia Przełożonemu Generalnemu do zatwierdzenia Dyrektorium Rady Światowej i Regulamin Kongresu Światowego.

Sposób wyboru Radcy światowego odbywa się według wskazań zawartych w par. 3 kan. 164 Prawa kanonicznego.

§8. Rada światowa zapewnia animację na poziomie światowym poprzez Światowy Sekretariat Wykonawczy i jego łączność z Radcą Światowym regionu i odpowiednich narzędzi komunikacji w głównych językach Stowarzyszenia.

§9. Regiony, w których zwyczajnie działa Stowarzyszenie:

- Ameryka Łacińska Południe
- Afryka i Madagaskar
- Azja Wschodnia i Oceania
- Azja Południowa
- Brazylia
- Europa Środkowa Wschód
- Europa Środkowa Zachód
- Iberyjsko – Portugalski
- Interamerykański
- Włochy – Środkowy Wschód – Malta
- Pacyficzno – Karaibski Południe

Art. 32. Funkcjonowanie Rady światowej

§1. Dla usprawnienia i funkcjonalności jej działania, Rada światowa posłuży się Światowym Sekretariatem Wykonawczym, w którego skład wchodzi Koordynator światowy, Radca Sekretarz światowy, Radca Administrator światowy, Delegat światowy SDB i Delegatka światowa CMW.

§2. W celu mianowania Koordynatora światowego, Rady światowi dla Regionów, Delegat światowy SDB i Delegatka światowa CMW, zaproponują Przełożonemu Generalnemu trzy nazwiska, wybrane również z poza Rady.

W tajnym głosowaniu wybiorą Administratora światowego i Sekretarza światowego, którzy mogą być wybrani również z zewnątrz Rady. W przypadku gdyby zostali wybrani członkowie Rady, to drugi wybrany z regionów ich przynależności wejdzie na miejsce Rady światowego.

§3. Wszyscy wybrani członkowie Rady pozostają na urzędzie przez 6 lat i zwyczajnie nie będą wybierani na kolejne sześć lat.

§4. Uchwały Rady światowej stają się wykonawczymi po zatwierdzeniu przez Przełożonego Generalnego.

§5. Do pracy w Radzie światowej mogą być zaproszeni Koordynatorzy światowi, byli Delegaci i były Delegatki, ale bez prawa głosu.

Art. 33 Kongres Światowy

§1. Kongres światowy, jako najwyższa reprezentacja Stowarzyszenia, gromadzi Salezjanów Współpracowników ze wszystkich Regionów w zjednoczeniu i komunii z Przełożonym Generalnym, według kryteriów uczestnictwa i sposobu organizacji, określanych każdorazowo, w zależności od celów specyficznych Kongresu.

Kongres światowy jest zwoływany przeważnie w celu:

- zatwierdzenia zmian Programu Życia Apostolskiego
 - przestudiowania tematów szczególnego zainteresowania na poziomie światowym;
 - ustalenia linii działania odnośnie tematów porządku dnia;
- obchodzenia szczególnie ważnych chwil życia i historii Stowarzyszenia oraz Kościoła

Art. 34 Kongres Światowy

§1. Kongres światowy, jako najwyższa reprezentacja Stowarzyszenia, gromadzi Salezjanów Współpracowników ze wszystkich Regionów w zjednoczeniu i komunii z Najwyższym Moderatorem, zgodnie ze sposobem organizacji, określanych każdorazowo, w zależności od celów specyficznych Kongresu.

§2. Kongres światowy jest zwoływany przeważnie w celu:

- zatwierdzenia zmian w Programie Życia Apostolskiego;
 - przestudiowanie tematów szczególnego zainteresowania na poziomie światowym
 - ustalenia linii działania na tematy przewidziane w porządku dnia
- obchodzenie szczególnie ważnych chwil życia i historii Stowarzyszenia oraz Kościoła.

§3. Osoby uczestniczące z urzędu w Kongresie Światowym:

- Najwyższy Moderator, Przełożony Generalny Zgromadzenia Salezjańskiego ks. Bosko;
- Wikariusz Przełożonego Generalnego, Radca dla Rodziny Salezjańskiej;
- Matka Generalna Córek Maryi Wspomożycielki (lub jej delegatka);
- ;- Radcy Światowi: Koordynator Światowy, Radca Delegat Światowy SDB, Raczyni Delegatka Światowa CMW, Radcy Światowi z ŚSW, Radcy Światowi reprezentujący 11 regionów
- Koordynatorzy Prowincjalni;
- Reprezentant Prowincji oprócz Koordynatora prowincjalnego, według kryterium wskazanego w Regulaminie Kongresu;
- Delegat SDB i Delegatka CMW dla każdej Prowincji. W głosowaniach członkowie duchowieństwa nie mogą stanowić więcej niż 1/3 ogółu głosujących.

§4. Przełożony Generalny, na propozycję Rady światowej, określa temat, miejsce i uczestników Kongresów światowych zwyczajnych i nadzwyczajnych, powierzając ich organizację Światowemu Sekretariatowi Wykonawczemu (ŚSW). Koordynator światowy jest odpowiedzialny za koordynację praktyczną i techniczną.

Art. 35. Administracja dóbr Stowarzyszenia

Najwyższy Moderator wraz z Radą światową administruje dobrami Stowarzyszenia na poziomie światowym. On jest kompetentną władzą udzielającą pozwolenia Radom lokalnym i prowincjalnym na podejmowanie nadzwyczajnych aktów administracyjnych i alienacji, które nie domagają się zgody Stolicy Apostolskiej. Pozostaje w dyspozycji art. 39 Statutu i ustaleń dokumentu ASE.

Art. 36. Zalecenia końcowe

§1. Salezjanie Współpracownicy są wezwani do przestrzegania i stosowania powyższego Regulaminu. Do Najwyższego Moderadora należy zatwierdzanie propozycji zmian, które zostaną w porę opublikowane.

§2. Propozycja zmiany powinna:

- przedstawiać jasne i szczegółowe motywy, które uzasadniają zmianę;
- określać konkretne zamierzone cele;
- wskazywać zasady, którymi się kieruje.

Proces zmiany zostaje określony przez Światową Radę pod kierunkiem Najwyższego Moderadora. Propozycja zmiany będzie musiała być zatwierdzona przez absolutną większość uczestników Kongresu Światowego i przez Przełożonego Stowarzyszenia

§3. W celu większej elastyczności i dostosowywania do rzeczywistości terytorialnej Stowarzyszenia, zasady i przepisy w nim zawarte, struktury zarządu przewidziane w powyższym Regulaminie, dla rozwoju charyzmatu salezjańskiego i Stowarzyszenia, mogą uściślać odpowiednie Dyrektoria, które integrują i/lub dostosowują specyficzne aspekty animacji Centrów.

Każde Dyrektorium (lokalne lub prowincjalne) zostaje poddane ocenie kompetentnej Radzie (lokalnej/ prowincjalnej), która je przyjmuje absolutną większością posiadających prawo głosu i je przedstawia do definitywnego zatwierdzenia Radzie Światowej zgodnie z art. 40 Statutu. Tę samą procedurę stosuje się do zatwierdzania zmian różnych Dyrektorów.

W przypadku Konsult regionalnych kryteria animacji i funkcjonowania będą przygotowywane przez Radę Światową, według modelu wskazanego w *Komentarzu* na str. X, i przedstawiane Światowej Radzie do ostatecznego zatwierdzenia

§4. Do Najwyższego Moderadora należy zatwierdzanie propozycji zmian, które zostaną odpowiednio opublikowane.